

U POVODU KNJIGE MATE MEŠTROVIĆA NEBIT I KAOS I DRUGA STRANA

Ivan Cvitanović

U Početnom KAOSU Božanska RIJEČ uspostavila je stvaralački RED. I zato svi oni koji otkrivaju red/nered u ljudskim/pjesničkim riječima, koji otkrivaju granice iza kojih je neograničeno, beskrajno, transcendentno, po svojoj naravi govore o tragovima Božanske mudrosti, koja sređuje KAOS. Druga je stvar, da li svi oni koji tako postupaju nalaze samo »nebit« ili pak »DRUGU STRANU«. O tome ja ne bih želio govoriti... Ali, o tome govori knjiga koja je pred nama.

Ja bih ovdje izrekao pohvalu RIJEČI, koju sam kroz čitavo vrijeme svoga školovanja slušao od svoga profesora književnosti.

Riječi su to bile što su me spopadale ko nevolje nijeme. U njima su bile boli neodobolovane, radosti nepodijeljene s drugima, sreće nesusretne, slobode nedarovane, ljubavi neotkrivene.

Katkada sam u tim divnim, jednostavnim i jasnim riječima slutio slobode zarobljene, tajne otkrivene, živote nerođene, smrti nepokopane, poklone nedarovane, ljepote neotkrivene, ljubavi neproživljene, strahove pobijedene, novosti neviđene.

Katkada, opet, bio sam sklon pomisliti da su te tihe i skromne riječi voštаницe što razgone mrak i pozivaju Boga u pomoć, da su to jutra što bude dan, cvijeće što doziva budući plod...

Bile su to riječi moga profesora: duboke ko more, naoko prozirne, a ne vidiš im dna. One su na mene djelovale ko more svojom magijom pojavnoga: obale im daju oblik, a nebo ljepotu.

Duboko sam volio te riječi, jer su bile slobodne. One su u toj svojoj slobodi meni darivale mene! Darivale su mi zrak koji ću disati, otvarale su mi prostor u kojem ću obitavati, postavljale me u vrijeme koje ću živjeti.

...I sada sam zbunjen i ne znam kad govorim svoje riječi, te nevolje moje nijeme, da li su to uopće moje riječi, da li izviru iz moje duše — ili se moja duša, davna »duša« moga profesora metempsihozom preselila u moju nutrinu, i sada se hrani mojim životom i poji mojom krvlju.

Moja nesigurnost doseže u nedogled.

Uza sve to, ja svoje, moje, tuđe riječi puštam da slobodno lete kao ptice, šaljem ih stalno na druge obale. Odobravam im i sreće i sudbine i neizvjesnosti i nesporazume.

Samo se jednoga bojim, da te vjesnice moje ljubavi drugi ne pohvataju i ne zatvore u krljetke, da im pjevaju ukalupljene pjesme, budnice — jer ne volim izdaje!

... Tako me je učio moj profesor don Mate Meštrović!